

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/121/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115203076
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2115203076.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v právnej veci žalobcu: SWAN, a. s., so sídlom Borská 6, Bratislava, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. B. XXX, o zaplatenie 399,46 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 29. novembra 2016, č.k. 5C/394/2015-88, taktó

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 127,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 68,48 eur od 26.03.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 12,- eur od 29.03.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 23,59 eur od 26.04.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 23,59 eur od 28.05.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 52 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že je nesporný nárok žalobcu, čo sa týka faktúr, ktorými žalobca fakturoval žalovanému poskytnuté služby, a to celkovo v sume 127,66 eur, v ktorej časti súd žalobe vyhovel. Ďalej súd prvej inštancie žalobcovi priznal i nárok na zaplatenie úroku z omeškania so zaplatením jednotlivých súm. Vo zvyšku súd nárok žalobcu v časti týkajúcej sa úhrady faktúry č. 1130937321 znejúcej na sumu 271,80 eur nepovažoval za dôvodný. Touto faktúrou žalobca žalovanému vyfakturoval zmluvnú pokutu. Zmluvná pokuta medzi účastníkmi konania bola dohodnutá resp. je upravená vo všeobecných podmienkach na poskytovanie verejných služieb spoločnosti SWAN a.s. v čl. 10 bod 10.3. Tieto všeobecné podmienky nie sú podpísané účastníkmi konania. Súd má za to, že zmluvná pokuta medzi účastníkmi nebola platne dojednaná. Je neprípustné, aby v zmluve spotrebiteľskej resp. aby zo zmluvy spotrebiteľskej zmluvná pokuta bola dojednaná vo všeobecných podmienkach poskytovateľa a zapracovaná medzi iné, menej podstatné náležitosti všeobecných podmienok, navyše písaných drobným, nečitateľným písmom tak, aby sa nedostali do pozornosti spotrebiteľa. Zmluvná pokuta, ak je dojednaná, mala by byť súčasťou samotného obsahu zmluvy. Pokiaľ je upravená vo Všeobecných podmienkach poskytovateľa, tieto všeobecné podmienky by mali byť zmluvnými stranami resp. žalovaným podpísané a až tak by bolo možné usúdiť, že zmluvná pokuta medzi účastníkmi konania bola platne dojednaná, nakoľko samotným

doložením všeobecných podmienok žalobcu bez podpisu žalovaným nie je možné ustáliť, že žalovaný k týmto všeobecným podmienkam pristúpil. V tejto časti súd dospel k tomu záveru, že zmluvná pokuta medzi účastníkmi nebola platne dojednaná, a preto v časti zmluvnej pokuty, ako aj v časti prevyšujúcej zákonný úrok z omeškania súd žalobu zamietol. Súd pri rozhodovaní o trovách konania v zmysle § 262 ods. 1 CSP vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný mal vo veci 68,06 %- ný úspech (271,18 eur z 399,46 eur) a žalobca 31,94 % - ný úspech (127,66 eur z 399,46 eur). Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na podiel úspešnosti v konaní (čistý úspech žalovaného je 36,12 %) žalovanému prináleží náhrada trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP, keďže však týmto konaním žalovanému trovy nevznikli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť, alternatívne rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Bol toho názoru, že z preberacieho protokolu je zrejmé, že žalobca žalovanému dodal a žalovaný prevzal dve zariadenia Set-Top-Box, a to dňa 22.02.2013, pričom k využívaniu a poskytovaniu služieb žalobcu bolo zariadenie potrebné. Žalovaný tieto zariadenia od žalobcu prevzal, avšak zariadenia zostali naďalej vo vlastníctve žalobcu. Žalovaný porušil svoje povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zmluvy a zo všeobecných obchodných podmienok (VOP) tým, že nezaplatil za služby dodané žalobcom. Na základe uvedeného bol žalobca nútený odstúpiť od zmluvy, v dôsledku čoho vznikla žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi zariadenia, ktoré si od neho na využívanie služieb vypožičal. Žalovaný svoju povinnosť nesplnil a uvedené zariadenia doposiaľ napriek výzve nevrátil, na základe čoho vznikla žalobcovi škoda. Pri určení výšky škody vychádzal žalobca z ceny zariadenia v sume 135,90 eur v zmysle cenníka doplnkových služieb a ostatných zariadení. Žalobca však spolu so žalobou preukázal aj cenu zariadenia, a to faktúrou č. 2012005, k čomu je potrebné prirátať ušlý zisk žalobcu. Žalobca a žalovaný si v súdenom prípade dojednali viazanosť 24 mesiacov, a preto bol žalovanému fakturovaný inštalačný poplatok vo zvýhodnenej cene. V prípade, ak nemá žalovaný záujem dojsť si s žalobcom poskytovanie služieb bez zmluvnej viazanosti, musel by zaplatiť za dodané služby a súvisiace poplatky plnú cenu. Žalovaný sa preto rozhodol dojsť si viazanosť po dobu 24 mesiacov. Služby, ktoré mu žalobca poskytol vo zvýhodnenej cene, využil, nezaplatil za ne dojednanú cenu, nedodrжал dohodnutú dobu viazanosti a navyše si ponechal zariadenia, ktoré mu žalobca na využívanie týchto služieb poskytol. Z tohto dôvodu žalobca žiadal okrem ceny za poskytnuté služby zaplatiť aj škodu, ktorú mu žalovaný spôsobil tým, že mu toto zariadenie nevrátil. Škodu si žalobca uplatnil faktúrou č. 1130937321. Napriek tomu, že si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody a nie zmluvnú pokutu, súd sa v odôvodnení zaoberal iba zmluvnou pokutou. Zamietnutie nároku na náhradu škody nijakým spôsobom neodôvodnil, čím považoval žalobca rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné. Bol toho názoru, že v konaní celkom jednoznačne preukázal vznik škody, zavinené porušenie zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného a príčinnú súvislosť medzi nimi. Rovnako tak žalobca v konaní preukázal aj výšku takto spôsobenej škody, a preto nárok považoval za dôvodný a nestotožnil sa s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých častiach vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5C/394/2015 bolo zaplatenie 399,46 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi sumu 127,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 68,48 eur od 26.03.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 12,- eur od 29.03.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 23,59 eur od 26.04.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 23,59 eur od

28.05.2013 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o trovách konania.

8. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a preto sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty žalobcu nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Predmetom sporu sa stala pohľadávka (okrem platby za neuhradené služby, ktoré nároky boli v napadnutom rozsudku priznané) z faktúry č. 1130937321 na sumu 271,80 eur, pričom z pripojeného cenníka doplnkových služieb a ostatných služieb, ako aj výzvy na vrátenie koncových zariadení a príslušenstva k televíznej službe vyplýva, že uvedený nárok si žalobca uplatňuje titulom uplatnenia zmluvnej pokuty za porušenie dohodnutej povinnosti vrátiť zariadenia. Z obsahu podanej žaloby vôbec nevyplyva, že by si žalobca uvedený nárok uplatňoval titulom uplatnenia nároku na náhradu škody z titulu porušenia zmluvnej povinnosti spočívajúcej v nevrátení zariadení.

10. Preto súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ právne predmetný nárok posúdil v zmysle § 544 a nasl. ako zmluvnú pokutu a nie ako nárok na náhradu škody. Pritom zmluvná pokuta je dohodou určená peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v prípade porušenia povinnosti, ktorej splnenie vyplýva zo zabezpečovanej zmluvy. Splnenie povinnosti, ktorá sa zmluvnou pokutou zabezpečuje, vyplýva z príslušnej zmluvy a tento záväzok má akcesorickú povahu - jeho existencia a dôsledky sa viažu na existenciu hlavného záväzkového vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom. Pokiaľ ide o funkcie zmluvnej pokuty, táto v prvom rade plní funkciu prevenčnú, ďalej reparačnú (uhradzovaciu), teda i funkciu uhradenia vzniknutej ujmy (škody) a konečne funkciu sankčnú pre toho, kto porušil svoju povinnosť. Dohoda o zmluvnej pokute má aj povahu dohody o paušalizovanej náhrade škody, ktorú veriteľ nemusí preukazovať a nemusí preukazovať ani jej výšku.

11. Ako konštatoval súd prvej inštancie, nárok žalobcu na úhradu zmluvnej pokuty je založený iba na všeobecných obchodných podmienkach, účastníci si takýto nárok individuálne v zmluve nedohodli, preto nebol dôvod žalobcovi takýto nárok priznať, keďže zmluvná pokuta musí byť individuálne dojednaná a musí byť písomná, čo v danom prípade splnené nebolo. Pritom v uplatnenej zmluvnej pokute je obsiahnutá i funkcia reparačná, teda uhradzovacia, ktorá plní funkciu paušalizovanej náhrady škody. Uvedená zmluvná pokuta bola účtovaná práve za nevrátené zariadenie Set-Top-Box. I keď žalobca v súvislosti s touto zmluvnou pokutou poukazuje na to, že pri určení jej výšky vychádzal z ceny zariadenia a z cenníka, v cenníku je uvedená suma 135,90 eur priradená práve k zmluvnej pokute a nie k náhrade škody.

12. Napriek uvedeným skutočnostiam odvolací súd uzatvára, že i tak nárok žalobcu ani na náhradu škody nie je možné považovať za dôvodný, najmä žalobcom podložený a preukázaný. Občiansky zákonník de?nuje pojem škody a ušlého zisku (§ 420 a nasl.). Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, tj. peniazmi, a je teda napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedenie veci do predchádzajúceho stavu (R 55/1971, s. 153). To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (R 55/1971, s. 152).

13. Zo skutkového vymedzenia nároku žalobcu na náhradu škody vyplýva, že tejto škody sa domáha z dôvodu nevrátenia poskytnutých zariadení žalovanou. Takto skutkovo vymedzený nárok na náhradu škody je potrebné právne posudzovať podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého predpokladom vzniku tzv. všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 420 OZ je protiprávny úkon, spôsobenie škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie. Pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnuté kumulatívne splnenie všetkých vyššie uvedených 4 predpokladov. Pri neexistencii čo len jedného z nich zodpovednosť za škodu nie je daná.

14. Žalobca v predmetnom konaní pritom jasne v samotnej žalobe vôbec bližšie o škode nič neuvádza (ako vypočítal predmetnú škodu v sume rovnajúcej sa pôvodne zmluvnej pokute, nepreukázal žiadne bližšie okolnosti vo vzťahu k uvedenému zariadeniu, keď v zmluve sa jeho hodnota bližšie nedefinuje), ale domáha sa, ako aj v tomto konaní, náhrady škody ničím nepodloženou hodnotou poskytnutých zariadení, nie ich vrátenia. Žalobca nepreukázal ani to, v akej cene, v technickom stave a aké konkrétne zariadenie bolo žalovanej zapožičané. Odkázal na cenník, avšak predložil len cenník zmluvných pokút, z ktorého súd zistil výšku zmluvnej pokuty za jednotlivé zariadenia, ale nie ich skutočnú cenu. Navyše sám žalobca vo svojom vyjadrení uvádza, že zariadenie opakovane poskytuje po vrátení ďalším účastníkom, a preto mal preukázať konkrétnu hodnotu zariadenia ku dňu jeho zapožičania a ku dňu vzniku škody. Nepreukázal ani kedy ich obstaral, či išlo o nové zariadenia alebo o zariadenia už predtým poskytnuté inému klientovi. Žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania výšky škody ku dňu, kedy mali byť žalobcovi po odstúpení od zmluvy vrátené, preto súd žalobu aj v tejto časti zamietol.

15. Za relevantnú nebolo možné považovať bližšie nekonkretizovanú faktúru, na ktorú žalobca poukázal v odvolacom konaní a ktorá má preukazovať nákup zariadenia v držbe žalovanej. Žalobca ničím nepreukázal, o aké zariadenie ide a že práve toto bolo odovzdané žalovanej.

16. Preto súd prvej inštancie uvedený nárok posúdil správne ako nárok na zmluvnú pokutu, tento považoval za nedôvodný, keďže ustanovenia o zmluvnej pokute nie sú obsiahnuté v zmluve účastníkov, ale iba vo všeobecných podmienkach na poskytnutie verejných služieb spoločnosti žalobcu, teda zmluvná pokuta nebola v prejednávanom prípade individuálne písomne dohodnutá a fakturovaná podľa formulárových podmienok, ktoré nezohľadňujú individuálne okolnosti a rozsah porušenia zmluvnej pokuty a to všetko v čase jej uzavretia.

17. Z týchto dôvodov odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vrátane správne výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

18. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiadne procesné úkony, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľal a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

19. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).